

Het is u vast al opgevallen. Het is oorlog in het land van de methodologen. Traditionelen versus agilisten. In Nederland-discussieland dragen we uiteraard ons steentje bij. Beide bevolkingsgroepen teisteren met enige regelmaat onze vakbladen. Artikelen die bolstaan van holle frasen en gemeenplaatsen. Welles-nietes-spelletjes over Prince II. Hoe volwassen is extreme programming? Hoe volledig is RUP? En natuurlijk talrijke publicaties over hoe goed DSDM past bij zo'n beetje alle andere methoden in het spectrum.

Oorlog

Ook in de Verenigde Staten woedt deze oorlog. Craig Larman verzamelde talrijke onderzoeken over het succes en falen van systeemontwikkelpojecten. Zijn eenvoudige conclusie: waterfall is wrong. En nu doet ook Barry Boehm een duit in het zakje. Barry Boehm is de bedenker van het spiral model en iemand van wie ik een gematigde attitude verwacht. En jawel, bij het lezen van zijn nieuwe boek *Balancing Agility and Discipline* komt mijn verwachting volkomen uit.

Boehm en mede-auteur Richard Turner geven een vrij oppervlakkige analyse van de verschillen en overeenkomsten van traditionele plangedreven en moderne agile methoden. Ze doen dit bijvoorbeeld door een typische dag te beschrijven in een traditioneel en in een agile project; maar ze beschrijven ook een probleemdag in beide projecten. Tot zover niets nieuws. Kortweg zeggen de auteurs dit: plangebaseerde methodieken doen het niet goed doen in kortere projecten, of in projecten waar tijdens het project verandering plaatsvindt. Ze zijn star. Agile methoden doen het echter niet goed in grote projecten. Er is dan geen overview.

En daar gaat het wat mij betreft mis met *Balancing Agility and*

Discipline. Beide auteurs kijken in hun beschouwing van de nadelen van agile methoden weer eens niet verder dan Extreme Programming, ondanks de opsomming van veel meer (Amerikaanse) agile methoden. Ja, ik vind dat Extreme Programming ook geen handige keuze is voor grotere projecten. Extreme Programming ontbeert nu eenmaal inzicht in architectuur en ontwerp. Klopt hoor. Maar Extreme Programming is niet de enige agile methodiek. Kijk eens verder dan uw Amerikaanse neus lang is, heren auteurs. Methoden als Smart en DSDM besteden wel degelijk (voorzichtig) aandacht aan architectuur.

Wat mij betreft gaan Boehm en Turner bovendien voorbij aan een veel fundamentele vraag, die ik ook in Nederland graag eens beantwoord zou willen zien: waarom doen we eigenlijk zulke grote projecten? Alle onderzoeken die wereldwijd zijn uitgevoerd over het succes van grote projecten laten desastreuze cijfers zien. De Standish Group concludeert dat projecten die meer dan tien miljoen dollar kosten, nooit succesvol zijn. In München toont Craig Larman mij een grafiek die maar één onthutsende conclusie toelaat: projecten die langer duren dan circa zevenentwintig

maanden zijn nooit succesvol.

Wat betekent dit voor systeemontwikkeling in Nederland? Mijn gok? Volslagen niets. Niemand in Nederland lijkt zich er erg bewust van te zijn hoeveel geld in dit land verspild wordt aan falende systeemontwikkelpojecten. Toren hoge ambities. Te complexe requirements. Technisch onhaalbaar. In Nederland kijkt niemand op van een project dat vijf jaar duurt en zeventig miljoen euro kost. Nederland kan wel wat meer agility gebruiken. Een discussie over het balanceren van agility en discipline is hier dan ook nog lang op zijn plaats. De gemiddelde automatiseerder blijft in Nederland per jaar één boek te lezen. Als dit zo is, laat *Balancing Agility and Discipline* dan voorlopig nog even liggen.

Sander Hoogendoorn
(www.sanderhoogendoorn.com)

BEOORDELING

Inhoud	5,0
Nieuwswaarde	6,5
Leesbaarheid	7,0
Totaal	6.17

